

Sygn. akt IX Cupr 387/12

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia IX Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Beata Wójtowicz - Woźniczka**

Protokolant: **Anna Torończak**

po rozpoznaniu w dniu 18.03.2013r.

we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko A. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt IX C-upr 387/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)w W.z siedzibą w W.wniosła o zasądzenie od pozwanego A. Z.kwoty 4.256,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Strona powodowa zażądała również zwrotu kosztów procesu oraz wniosła o rozpoznanie sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu powyższego żądania strona powodowa podniosła, że zobowiązanie pozwanego wynika z umowy bankowej zawartej 21.09.2001r. przez pozwanego z (...) Bank SA Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Pozwany został wezwany do zapłaty zaległej kwoty. Jednak pomimo wezwania do dobrowolnego zaspokojenia wymagalnego roszczenia, pozwany w oznaczonym terminie nie spełnił dochodzonego świadczenia. Strona powodowa wskazała nadto, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Wyciąg ten precyzuje źródło i rodzaj wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji .

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w całości uwzględniono żądania pozwu.

Wskutek niemożliwości doręczenia nakazu zapłaty postanowieniem wydanym w dniu 03.04.2012r. uchylono nakaz zapłaty z dnia 31.01.2012r. i przekazano sprawę do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności, ani nie składał wyjaśnień ustnie lub pisemnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2011 roku U. K.działająca w imieniu strony powodowej (...)w W.z siedzibą w W.złożyła oświadczenie, z którego wynika, że w dniu 22 września 2006 roku (...)z siedzibą w W.nabyła od (...) Bank SAwe W.wierzytelność wobec pozwanego A. Z.wynikającą z zawartej umowy kredytowej zawartej w dniu 21.09.2001r. Kwota niniejszego zadłużenia na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 4.256,65 zł w tym należność główna 1.613,68 zł, odsetki 2.612,97 zł i koszty 30,00 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 33)

W dniu 27.10.2011 roku (...) S.A. wezwał pozwanego do spłaty długu w wysokości 4.739,90 zł w terminie do dnia 10.11.2011 roku. Wezwanie to zostało wysłane na adres: ul. (...) we W.

(dowód: informacja o zakupie wierzytelności oraz wezwania do zapłaty, k. 35 - 36)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona powodowa (...)w W.z siedzibą w W.wniosła o zasądzenie od A. Z.kwoty 4.256,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Dla wykazania swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wystawiony na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, który miał stanowić dowód na poparcie wszystkich jej twierdzeń, jakie zawarła w pozwie. Jednak pozostawała w błędnym przekonaniu, że może on stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (sygn. P1/10, Dz. U. z 25/07/2011 r. Nr 152, poz.900) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Zasadniczym problemem konstytucyjnym, jaki przedstawił sąd pytający, było rażące osłabienie pozycji procesowej konsumenta, którym jest także pozwana w niniejszej sprawie, który w wypadku przedłożenia sądowi przez przeciwnika procesowego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, chcąc doprowadzić do oddalenia powództwa, był zmuszony udowodnić nieprawdziwość treści takiego dokumentu, wbrew ogólnym zasadom ciężaru dowodu. Słusznie również Trybunał Konstytucyjny podniósł, że w nauce prawa wskazuje się, że zasada równości, unormowana w art. 32 Konstytucji, jest traktowana jako jedno z praw człowieka, podlegające ochronie na podstawie zarówno Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.) jak i prawa Unii Europejskiej. Ponadto równość stron stanowi jedną z najważniejszych zasad postępowania cywilnego, zaliczaną do naczelnych zasad tego postępowania. W takiej sytuacji Trybunał Konstytucyjny nie znalazł konstytucyjnie wartościowego uzasadnienia nadania wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy dowodowej dokumentów urzędowych. Analiza cech charakterystycznych funduszu sekurytyzacyjnego doprowadziła Trybunał Konstytucyjny także do wniosku, że nadanie szczególnej mocy prawnej jego dokumentom powodowało sytuację, którą można było określić jako swoistą pułapkę na stronę pozwaną o zapłatę wierzytelności nabytej przez taki fundusz.

Zgodnie z powyższym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności oraz z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.). Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego

treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

W świetle materiału procesowego zebranego w niniejszym postępowaniu Sąd uznał, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej 18.11.2011 r. nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności pozwanego wobec strony powodowej, jej wysokości i wymagalności. W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa powołuje się na umowę bankową z (...) BANK SA z 2001r. od którego nabyła wierzytelność, a pozwanym. Do pozwu nie została jednak załączona rzeczona umowa. Nie przedstawiła też żadnego innego dowodu, z którego wynikałoby, jaka część dochodzonej pozvem należności stanowi należność główną a jaka należność dochodzoną z tytułu odsetek, za jakie okresy strona powodowa domaga się spłaty tej należności, według jakich stóp procentowych odsetki zostały naliczone, ani też na jaki dzień roszczenie stało się wymagalne. Powyższych ustaleń nie sposób również poczynić na podstawie informacji o zakupie wierzytelności. Powyższy dokument został bowiem wystawiony przez podmiot niebędący stroną niniejszego postępowania, a w sprawie w żaden sposób nie wykazano jego powiązania ze stroną powodową. Brak jest również dowodu doręczenia tego pisma pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że strona powodowa nie zadośćuczyniła spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu i nie wykazała faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, na które powoływała się w uzasadnieniu żądania. W szczególności nie wykazano istnienia wierzytelności, która obciążałaby pozwaną względem strony powodowej, jej wysokości i wymagalności. Nie przedłożono też żadnego dowodu, który pozwalałby na weryfikację twierdzeń strony powodowej. Dodatkowo fakt, że do pozwu zostały dołączone jedynie dokumenty sporządzone przez samą stronę powodową oraz podmiot, którego powiązania ze sprawą nie sposób ustalić, spowodował, że Sąd powziął uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń strony powodowej zawartych w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd oddalił powództwo, co orzeczono w sentencji.